

Č.j. R 198/2008/01-5171/2009/310/JNo

27. dubna 2009

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 138/2006/01-ObŘ-21835/2008/310 ze dne 3. 11. 2008 ve věci žádosti o obnovu řízení sp. zn. S 227/06 vedeného Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže ve věci možného zneužití dominantního postavení dle § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, ukončeného pravomocným rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310 ze dne 4. 7. 2007, který podal jediný účastník řízení **Dopravní podnik Ústeckého kraje a.s.**, se sídlem Praha 5, Lumiérů 41, IČ 25497961, právně zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, jsem podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve spojení s § 90 odst. 5 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise,

rozhodl takto:

Podaný rozklad **z a m í t á m** a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže R 138/2006/01-ObŘ-21835/2008/310 ze dne 3. 11. 2008 **p o t v r z u j i**.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

1. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 3. 11. 2008 rozhodnutí č.j. R 138/2006/01-ObŘ-21835/2008/310 (dále též „napadené rozhodnutí“), v jehož výroku zamítl žádost účastníka řízení o obnovu řízení sp. zn. S 227/06, ukončeného pravomocným rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310 ze dne 4. 7. 2007 (dál též „druhostupňové rozhodnutí“).
2. Dne 20. 11. 2008 obdržel předseda Úřadu rozklad účastníka řízení směřující proti napadenému rozhodnutí. Ve vztahu k tomuto řízení o rozkladu vedenému předsedou

Úřadu pod sp. zn. R 198/2008/01 podal účastník žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Krajský soud v Brně (dále též „Soud“) této žalobě vyhověl, když prvním výrokem rozsudku č.j. 62 Ca 2/2009-33 ze dne 7. 4. 2008 uložil předsedovi Úřadu povinnost vydat rozhodnutí o žádosti do 15 dnů od právní moci zmíněného rozsudku.

II. Rozklad

3. Proti jedinému výroku napadeného rozhodnutí podal účastník řízení včas rozklad. Účastník řízení považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a věcně nesprávné.

Nesprávný závěr správního orgánu prvního stupně o opožděnosti žádosti ve vztahu ke svědecké výpovědi [redacted] F [redacted]

4. Účastník řízení na úvod rozkladu uvádí, že tento vychází krom jiných důvodů z důvodu veřejného zájmu. Účastník řízení nesouhlasí s názorem prvostupňového orgánu o opožděnosti žádosti o obnovu řízení ve vztahu k výpovědi [redacted] F [redacted] neboť ze shodné osoby obhájce obviněných v trestním řízení a zástupce účastníka nelze dovozovat, že účastník se o daných skutečnostech dozvěděl v den výslechu, neboť se jedná o zcela jinou osobu. Správní orgán prvního stupně neprovedl v naznačeném směru žádné dokazování a jeho úvahy v tomto směru jsou spekulativní.
5. Účastník řízení zdůrazňuje, že bez ohledu na běh lhůt dle ustanovení § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), je prvostupňový orgán povinen nařídít obnovu řízení z moci úřední ve lhůt dle ust. § 100 odst. 3 správního řádu.
6. Účastník řízení namítá, že výpověď [redacted] F [redacted] v trestním řízení sama o sobě představuje jen jeden z dílčích důvodů podané žádosti, neboť pouze v souvislosti s potvrzující výpovědí [redacted] Š [redacted] tvoří jeden funkční a vzájemně se potvrzující celek tvořený řetězem důkazů o časovém sledu událostí předcházející vlastnímu skutkovému ději, v němž byl spatřován správní delikt. Účastník řízení dále tvrdí, že samotná výpověď [redacted] F [redacted] bez následné potvrzující výpovědi [redacted] Š [redacted] mu neposkytla úplný obraz potvrzující jeho skutková tvrzení, kdy žádost o obnovu řízení tak mohl podat až po výpovědi [redacted] Š [redacted]

Nesprávné hodnocení důkazu – svědecké výpovědi [redacted] Š [redacted]

7. Účastník řízení tvrdí, že není pravdou tvrzení správního orgánu prvního stupně o tom, že [redacted] Š [redacted] ve své výpovědi neuvádí, že byla schopna vydat vrchnostenské nařízení před vlastní výlukou dopravy. Podle názoru účastníka řízení takové tvrzení přímo vychází z konstatování [redacted] Š [redacted] na str. 16 protokolu, že vydání vrchnostenského nařízení neočekávala iniciativu kraje, což lze vykládat jedinečně tak, že k tomuto byla oprávněna sama. Současně jmenovaná na str. 23 protokolu výslovně uvádí, že byla schopna vydat vrchnostenské nařízení týž den, kdy by obdržela podklady od odboru dopravy, kdy však současně na str. 21 protokolu uvádí, že vrchnostenské nařízení mohla vydat až poté, kdy došlo k porušení povinnosti provozovat předmětnou dopravu (tedy až poté, kdy došlo k její výluce).

8. Argumentaci prvostupňového orgánu považuje účastník řízení za ryze formalistickou, jelikož z kontextu celé výpovědi [REDACTED] § [REDACTED] vytrhává toliko jeden fragment, aniž by se vypořádal v daném kontextu důvodu bodu 30 odůvodnění s obsahem tvrzení [REDACTED] § [REDACTED] jako celkem.
9. Účastník řízení namítá, že správním úřadem uvedené citace [REDACTED] § [REDACTED] v kontextu s citacemi použitými účastníkem jakkoli neukazují na jakoukoli diskrepanci a tvrzení správního orgánu prvního stupně je také zcela nepodložené a neodůvodněné a tedy nepřezkoumatelné.
10. Současně v části výpovědi [REDACTED] § [REDACTED] uvedené v napadeném rozhodnutí, která má dle správního úřadu dokládat údajnou pouhou diskrepanci jejich názorů, je na několika místech uvedeno, že úmysl zajistit dopravu prostřednictvím společnosti ČSAD Česká Lípa a.s. byl koncipován tak, že k zajištění dopravy mělo dojít až od 1. 8. 2006 (o vystavení objednávek pro ČSAD Česká Lípa a.s. jednala rada až 1. 8. 2006, tedy až v den omezení dopravy, nikoliv v termínu od 27. 7. 2006 do 31. 7. 2006, kdy již informací o hrozícím omezení dopravy Ústecký kraj i jeho úřad disponoval), tedy až po jednodenním přerušení dopravy. To podle účastníka řízení znamená, že nelze uvažovat o diskrepanci, ale naopak, uvedený úmysl [REDACTED] § [REDACTED] popř. odpovědných pracovníků Ústeckého kraje vyčkat až do omezení dopravy je tak doložen i těmito částmi výpovědi [REDACTED] § [REDACTED] (viz body č. 32, 38 napadeného rozhodnutí).
11. Podle mínění účastníka řízení se prvostupňový orgán v bodu 32 a násl. odůvodnění nepokouší hodnotit důkazy nezávisle s cílem zjištění objektivní pravdy, neboť fragmenty výpovědi [REDACTED] § [REDACTED] zdůrazněné správním orgánem prvního stupně nemají ve vztahu k uvedeným novým skutečnostem, zdůrazněným v žádosti, žádný přímý vztah v kontextu jejich možného zpochybnění. Účastník řízení považuje v dané části napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro neúplnost a nekonkrétnost odůvodnění, jež neobsahuje úvahy, kterými se prvostupňový orgán při hodnocení výpovědi [REDACTED] § [REDACTED] řídil.
12. Účastník řízení v rozkladu opakovaně zdůrazňuje, že jeho závazek veřejné služby osobní linkové dopravy na uvedených linkách stále trvá a je předmětem sporného řízení mezi ním a Ústeckým krajem, jež v současnosti rozhoduje MV. Vracení licencí za dané situace vnímá účastník řízení jako zcela nezákonný požadavek, neboť v případě úspěchu ve sporu by nebyl v daném okamžiku oprávněn danou dopravu provozovat, přičemž v této souvislosti vyjadřuje své pochybnosti o vlastní nepodjatosti správního orgánu prvního stupně k dané věci.
13. Správního orgánu prvního stupně podle účastníka řízení pochybil tím, že opomíjí skutečnost tvrzenou účastníkem a podpořenou výpovědí [REDACTED] § [REDACTED] a to, že existoval dostatečný časový prostor pro předejití výluky, kdy bylo možno této předejít jednak tím, že by kraj uhradil dlužnou prokazatelnou ztrátu, jednak tím, že by vydal vrchnostenské nařízení.
14. Další pochybení pak účastník řízení spatřuje v tom, že prvostupňový orgán namísto toho, aby z výpovědi [REDACTED] § [REDACTED] vycházel, tak se v bodě 36 odůvodnění pokouší ji zcela nepřipustným způsobem hodnotit a to zcela rozdílně od hodnocení orgány činnými v trestním řízení, z nichž je povinen vycházet.

15. Účastník řízení vnímá body 37 a násl. odůvodnění jako fabulaci možného postupu a obhajobou postupu [REDAKCE] Š [REDAKCE] jež nemá oporu v provedeném dokazování.
16. Účastník řízení má za prokázané, že skutkový děj se odehrál zcela jinak, než dovozuje správní orgán prvního stupně, a to tak, že Ústecký kraj byl minimálně od února 2006 srozuměn s tím, že účastník bude provozovat předmětnou dopravu po tu dobu, dokud bude mít k jejímu provozu prostředky, kdy současně účastník trval na tom, že v jeho případě závazek veřejné služby provozu předmětné dopravy trvá i nadále, neboť je založen vydanými licencemi a nikoliv smlouvou o tomto závazku. I při tomto vědomí přestal Ústecký kraj hradit účastníku prokazatelnou ztrátu z provozu dané dopravy při vědomí, že jeho finanční možnosti jsou omezené, kdy tento dobrovolně dopravu nepřerušil, neboť je přesvědčen, že má stále uložen závazek veřejné služby. Účastník řízení dodává, že o možnosti výluky ostatně Ústecký kraj informoval i jeho právní zástupce - advokátní kancelář WGM, což oba svědci ve svých výpovědích připouštějí. Přestože Ústeckému kraji bylo známo, že možnosti účastníka provozovat danou dopravu jsou bez úhrady prokazatelné ztráty omezené, neučinil nic, co by efektivně zajistilo kontinuální provoz sítě veřejné linkové dopravy ve veřejném zájmu. S plněním své povinnosti v rámci své pečovatelské správy, zajistit provoz veřejné linkové dopravy ve veřejném zájmu, podle tvrzení účastníka řízení Ústecký kraj úmyslně vyčkával až do okamžiku omezení dopravy, ačkoliv měl k dispozici veškeré podklady a dostatek času pro přípravu a vydání vrchnostenského nařízení a mohl vydat vrchnostenské nařízení ještě před vlastním omezením provozu veřejné linkové dopravy ve veřejném zájmu.
17. Účastník má za to, že tyto skutečnosti byly prokázány až výpověďmi [REDAKCE] H [REDAKCE] a [REDAKCE] Š [REDAKCE] a nebyly v době rozhodování o správním deliktu prvostupňového orgánu známy, přičemž se domnívá, že správní orgán prvního stupně zde zcela opomenul skutečnost, vycházející z předložených svědeckých výpovědí, a to tu, že Ústecký kraj byl rozhodnut vyčkat s vydáním vrchnostenského nařízení až okamžiku omezení dopravy, a to bez ohledu na to, kdy účastník toto omezení oznámí.
18. Účastník řízení je přesvědčen, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vykazuje vnitřní rozpornost, neboť v bodě 44 sám prvostupňový orgán připouští schopnost krajského úřadu předejít výluce vydáním vrchnostenského nařízení, a současně v bodě 45 je upozorněno na nesprávný názor soudu, že vydat vrchnostenské nařízení je možné až v případě přerušení dopravy. Včas vydané vrchnostenské nařízení by podle účastníka odvrátilo skutkový děj, jež byl předmětem daného správního deliktu.
19. Účastník řízení dále uvádí, že správní orgán prvního stupně v bodě č. 36 napadeného rozhodnutí potvrzuje, že právní názor [REDAKCE] Š [REDAKCE] že vrchnostenské nařízení je možné vydat až po přerušení dopravy, je nesprávný. Ze zmíněného tvrzení ve spojení s faktem, že [REDAKCE] Š [REDAKCE] vypověděla, že je schopna vydat vrchnostenské nařízení během jednoho dne a ve spojení s faktem, že [REDAKCE] Š [REDAKCE] disponovala všemi podklady pro takové rozhodnutí (resp. nic jí nebránilo tyto si opatřit), účastník řízení dovozuje, že [REDAKCE] Š [REDAKCE] svojí záměrnou nečinností (na základě nesprávného právního názoru) způsobila omezení dopravy, a to právě včasným nevydáním vrchnostenského nařízení.
20. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech 53 a násl. nepovažuje účastník za přezkoumatelné, neboť kromě prosté negace neobsahují žádnou úvahu prvostupňového orgánu, ze které tento vycházel a kterou se řídil.

21. Účastník řízení i nadále považuje nutnost výslechu Ing. Jiřího Šulce (hejtmana Ústeckého kraje) a JUDr. Milana France (radní pro dopravu) v daném řízení za rozhodující a významné, a to především z důvodu prokázání nezákonného plánovaného postupu Ústeckého kraje, jež způsobilo následky přičítané žalobci. Stejně tak považuje za významné provedení důkazů informacemi, návrhy a koncepcemi advokátní kanceláře WGM, neboť z těchto důkazů lze dovodit oprávněnost tvrzení účastníka.
22. Účastník řízení tvrdí, že vedle hmotněprávních vad vykazuje napadené rozhodnutí celou řadu vad procesních. Z bodu 57 napadeného rozhodnutí vyvozuje, že v řízení byly provedeny důkazy listinami. Vzhledem k tomu, že se v řízení nekonalo ústní jednání, má účastník pochybnosti o jejich skutečném procesním provedení, neboť v souladu s ust. § 4 odst. 3 správního řádu nebyl vyrozuměn o provedení daných důkazů mimo ústní jednání. Současně poukazuje na skutečnost, že mu nebyla v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a navrhnout doplnění dokazování, přičemž dodává, že pokud by tak správní orgán prvního stupně učinil, popř. jej vyzval k doplnění skutkových tvrzení, byla by námitka v bodě 55 napadeného rozhodnutí irelevantní.
23. Pokud by měl účastník možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, navrhl by na podporu svých tvrzení a k prokázání vyplývajících z výpovědí [REDAKCE] F [REDAKCE] a [REDAKCE] Š [REDAKCE] zejména zápisy z jednání Rady Ústeckého kraje, pracovníků odboru dopravy KÚÚK, jež se podíleli na přípravě podkladů pro rozhodování.
24. V dané souvislosti účastník zmiňuje vadné poučení o opravném prostředku, které v rozporu s ust. § 68 odst. správního řádu neobsahuje stanovení data, od kterého lze počítat odvolací lhůtu v případě oznámení fikcí doručení, jež je odlišné od data skutečného převzetí písemnosti obsahující rozhodnutí.

Petit rozkladu

25. Ze všech výše uvedených důvodů účastník řízení navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí změnil tak, že žádosti účastníka řízení o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím předsedy Úřadu č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310 ze dne 4. 7. 2007 vyhoví, případně aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání.

III. Řízení o rozkladu

26. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu, a proto v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
27. Předseda Úřadu si vyžádal od Soudu správní spis sp. zn. R 138/2006/01-ObŘ věci se týkající za účelem seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí. Dne 31. 3. 2009 pak byla účastníku řízení poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Této možnosti účastník řízení využil svým podáním ze dne 1. 4. 2009, v němž odkázal na svoji žádost o obnovu řízení ze dne 10. 3. 2009. Její obsah i obsah příloh pak navrhuje v tomto řízení provést jako důkaz listinou mimo ústní jednání. Účastník řízení dále uvedl, že trvá na celém obsahu rozkladu a jeho jednotlivých bodech, kdy zejména trvá na provedení navržených důkazů, které nebyly v řízení o rozkladu provedeny. K provedení důkazu vlastních tvrzení, účastník trvá na provedení

následujících důkazů, a to i) předložení zápisů zjednání Rady Ústeckého kraje, ii) výslechu pracovníků odboru dopravy KÚÚK, jež se podíleli na přípravě podkladů pro rozhodování, a to zejména výslech █████ S█████ █████ F█████ iii) výslechu bývalého hejtmána ÚK Ing. Šulce a radního ÚK JUDr. France, iv) materiály zpracované advokátní kancelář WGM, zejména jejich memorandy.

28. Podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

29. Žádnou z námitek účastníka řízení obsaženou v rozkladu proti napadenému rozhodnutí nepovažuji za důvodnou vzhledem k níže uvedeným skutečnostem a úvahám.
30. Úvodem tohoto rozhodnutí poukazuji na skutečnost, že účastník řízení nikterak nespécifikuje, v čem by jím zmiňovaný veřejný zájem (viz bod 4 tohoto rozhodnutí) na obnově řízení měl spočívat; veřejný zájem je přitom typickým neurčitým právním pojmem. Účastník řízení jak v žádosti, tak v rozkladu snáší argumentaci, jež *prima facie* směřuje k ochraně jeho individuálního konkretizovaného *soukromého* zájmu. Tento zájem ovšem z hlediska pojmového tvoří protiklad zájmu veřejnému, který je charakteristický tím, že okruh osob, jimž tento zájem svědčí, je vždy neurčitý. Závěrem tohoto bodu deklaruji, že žádný takový veřejný zájem na obnově řízení v právě projednávané věci nenachází.

Nesprávný závěr správního orgánu prvního stupně o opožděnosti žádosti ve vztahu ke svědecké výpovědi █████ F█████

31. Co se týče námítka účastníka řízení stran opožděnosti žádosti o obnovu řízení (dále též „žádost“) ve vztahu k svědecké výpovědi █████ F█████ že ze shodné osoby obhájce obviněného v trestním řízení a právního zástupce účastníka nelze dovozovat, že účastník se o daných skutečnostech dozvěděl v den výslechu, neboť se jedná o zcela jinou osobu, konstatuji následující.
32. Poznamenávám, že při výše uvedené svědecké výpovědi byl přítomen právní zástupce účastníka, a to jako obhájce (obviněnými v této trestní věci přitom byli fyzické osoby, jež tvořili statutární orgán účastníka řízení v době spáchání deliktu a tvořili jej i v době podání svědeckých výpovědí¹), přičemž byl účastníkem zmocněn k zastupování účastníka v řízení o povolení obnovy již dne 11. 7. 2007². Dále poukazuji na § 16 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, který stanoví, že advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a důsledně využívat všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.
33. Mám za to, že pokud na základě totožnosti obhájce, jenž se účastnil svědecké výpovědi, a právního zástupce účastníka bez dalšího dokazování dovedl, že účastník řízení byl o

¹ Srov. protokoly o svědeckých výpovědích, jež jsou součástí spisové dokumentace ve věci

² bod 25 napadeného rozhodnutí

obsahu svědecké výpovědi zpraven týž den, nepochybil (srov. dále okruh obviněných zmíněný shora).

34. Podle mého názoru nelze souhlasit s účastníkem řízení v tom, že správní orgán prvního stupně byl povinen nařídít obnovu řízení z moci úřední ve lhůtě dle § 100 odst. 3 správního řádu. Z dikce předmětného ustanovení (arg. „...*může* o obnově řízení z moci úřední rozhodnout...“, srov. s dikcí § 100 odst. 1 správního řádu „*Řízení ... se na žádost účastníka řízení obnoví*“) je zřejmé, že správní řád tu na straně správního orgánu ponechává možnost diskrece ohledně (ne)nařízení obnovy řízení.
35. Nadto zdůrazňuji, že se správní orgán prvního stupně přes výtku ohledně opožděnosti žádosti ve vztahu k svědecké výpovědi [redacted] I [redacted] touto svědeckou výpovědí *de facto* zabýval, když protokol o svědecké výpovědi provedl jako důkaz, následně na jeho základě učinil skutková zjištění, v jejichž světle posoudil skutková tvrzení účastníka řízení³. Námitka účastníka řízení, že prvostupňový orgán byl povinen předložené důkazy posoudit z pohledu nařízení obnovy řízení z moci úřední, jakož i námitky s ní související, jsou tak v tomto ohledu naprosto bezpředmětné.
36. Pokud jde o námitku účastníka uvedenou v bodě 6 tohoto rozhodnutí odkazují na předchozí bod tohoto rozhodnutí.

Nesprávné hodnocení důkazu – svědecké výpovědi [redacted] Š [redacted]

37. Ve vztahu k údajnému tvrzení [redacted] I [redacted], že „...*byla schopna vydat vrchnostenské nařízení před vlastní výlukou dopravy...*“, jež účastník řízení v žádosti označil za *výslovné*⁵ a související námitce účastníka řízení, konstatuji, že samotné tvrzení účastníka, že cit.: „...*takové tvrzení přímo vychází z konstatování [redacted] Š [redacted] na str. 16 protokolu, že vydání vrchnostenského nařízení neočekávala iniciativu kraje.*“⁶ (pozn. podtržení přidáno předsedou Úřadu), zřejmým způsobem dokládá nepravdivost v žádosti uvedeného tvrzení účastníka. Takovýto postup ze strany účastníka řízení značně zpochybňuje korektnost jeho argumentace jako celku.
38. Účastník řízení hodnotí důkaz – svědeckou výpověď [redacted] Š [redacted] naprosto nepřípustným způsobem, neboť ignoruje při svých vývodech pravidla logického myšlení, jež jsou základním korektivem hodnotících úvah v souvislosti s realizací skutkových zjištění v rámci správního řízení. Z výroku, že [redacted] Š [redacted] *neočekávala iniciativu kraje při vydání vrchnostenského nařízení*, je výrok, že *k tomuto byla oprávněna sama* absolutně nedovoditelný, a to z toho důvodu, že mezi těmito výroky není jakákoli logická vazba či vztah.
39. K dalším vyjádřením [redacted] Š [redacted] uváděné účastníkem řízení [...*že byla schopna vydat vrchnostenské nařízení týž den, kdy by obdržela podklady od odboru dopravy .... že vrchnostenské nařízení mohla vydat až poté, kdy došlo k porušení povinnosti provozovat předmětnou dopravu (tedy až poté, kdy došlo k její výluce)*] odkazují na body 31 až 49

³ viz body 50 a 51 napadeného rozhodnutí

⁴ viz protokol o její svědecké výpovědi str. 16

⁵ viz část II. první odstavec žádosti

⁶ bod 3 rozkladu

napadeného rozhodnutí, kde je komplexně a podrobně zhodnocena svědecká výpověď [redacted] § [redacted] jako celek⁷.

40. Námitku účastníka řízení, že *argumentaci prvostupňového orgánu považuje za ryze formalistickou, jelikož z kontextu celé výpovědi [redacted] § [redacted] vytrhává toliko jeden fragment, aniž by se vypořádal v daném kontextu důvodu bodu 30 odůvodnění s obsahem tvrzení [redacted] § [redacted] jako celkem*, považuji za nesrozumitelnou a tudíž nepřezkoumatelnou. Opětovně poznamenávám, že se správní orgán prvního stupně zabýval výpovědí [redacted] § [redacted] z hlediska kontextuálního, jak vyplývá z již zmíněných bodů 34 až 49 napadeného rozhodnutí. Skutková zjištění k nimž prvostupňový orgán dospěl přitom zcela odpovídají skutkovému stavu zjištěnému v řízení sp. zn. S 227/06⁸.
41. I další námitka účastníka řízení, že *je nepřijatelné označovat tvrzení [redacted] § [redacted], která se nehodí nalézacímu správnímu úřadu pro jeho účelové posouzení věci, jako diskrepanci, neboť se jednalo o zcela zřejmé a jednoznačně formulované tvrzení*, nedává smysluplný význam, neboť v tomto případě se jednalo o diskrepanci mezi výroky, nikoli v rámci jednoho jediného výroku. Pokud tedy je nějaké tvrzení *zřejmé a jednoznačně formulované*, tato skutečnost nevypovídá ničeho o vztahu tohoto tvrzení k tvrzení jinému.
42. Neztotožňuji se ani s námitkou účastníka řízení, že *správním úřadem uvedené citace [redacted] § [redacted] v kontextu s citacemi použitými účastníkem jakkoli neukazují na jakoukoli diskrepanci a tvrzení správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné*. Mám za to, že prvostupňový orgán z logiky věci spatřoval rozpor mezi výrokem [redacted] § [redacted] zmíněným v pozn. pod čarou č. 9 tohoto rozhodnutí a výrokem uvedeným v bodě 32 napadeného rozhodnutí¹⁰, neboť v posledně jmenovaném výroku [redacted] I [redacted] § [redacted] uvedla naprosto odlišné skutečnosti, než nemožnost vydání vrchnostenského nařízení před přerušením dopravy, jako důvod ne zahájení řízení o vydání vrchnostenského nařízení před tímto přerušením.
43. Na tomto místě odkazuji na str. 19 protokolu o svědecké výpovědi, kde [redacted] § [redacted] k otázce právního zástupce účastníka řízení cit.: „*Co takhle vrchnostenské nařízení¹¹ vás nenapadlo?*“ taktéž nezmínila nemožnost vydání vrchnostenského nařízení před přerušením dopravy, když odpověděla, že „*Jako řešení? DPÚK jezdil. Myslíte si, že by bylo ve veřejném zájmu, abych vydala vrchnostenské nařízení a hradila prokazatelnou ztrátu a vynaložila veřejné finanční prostředky, přesto že to nebylo ve veřejném zájmu (po upřesnění ze strany obhajoby, že má na mysli období – po skončení výpovědní lhůty, tedy kdy Kraj přestal hradit). Tam nevidím veřejný zájem, tam byl soukromý zájem DPÚK. To bylo spekulativní já jsem neměla pocit, že veřejnost trpí nebo že dochází*

⁷ resp. ty části svědecké výpovědi, u nichž lze identifikovat vztah k předmětu tohoto správního řízení

⁸ zejména bod 42 napadeného rozhodnutí

⁹ účastník řízení má pravděpodobně na mysli tvrzení [redacted] § [redacted] že byla oprávněna vydat vrchnostenské nařízení až po porušení povinnosti – přerušení dopravy

¹⁰ str. 8 napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že k otázce policejního orgánu (str. 20 protokolu) „Proč nebylo zahájeno dříve, tedy ihned po obdržení oznámení dopravce ze dne 26. 7. 2006?“ [redacted] I [redacted] § [redacted] odpověděla „Vzhledem k tomu, že byl vysoutěžen jiný dopravce transparentním výběrovým řízením, směřovala veškerá snaha Kraje k tomu, aby byla doprava zajištěna tímto dopravcem, tedy ČSAD Česká Lípa. Z jednání, která probíhala s vedením společnosti vyplynul příslib tehdejšího ředitele a. s., že dopravu bude dopravce od 2.8.2006 zajišťovat. Vydání vrchnostenského nařízení je zcela výjimečný akt, kterého lze využít pouze v případě, kdy nelze službu zajistit jiným způsobem.“

¹¹ vrchnostenské nařízení je tu zmiňováno jako nástroj řešení provozování ztrátových linek DPÚK, viz předcházející dotazy

k újmě.“ V tomto ohledu tak uzavírám, že diskrepanci mezi uvedenými vyjádřeními [redacted] Š [redacted] spatřuji v tom, že svědkyně v různých částech své výpovědi uvedla naprosto odlišné důvody nevydání vrchnostenského nařízení.

44. Odmítám námitku účastníka řízení, že úmysl zajistit dopravu prostřednictvím společnosti ČSAD Česká Lípa a.s. byl koncipován tak, že k zajištění dopravy mělo dojít až od 1. 8. 2006 [o vystavení objednávek pro ČSAD Česká Lípa a.s. jednala rada až 1. 8. 2006, tedy až v den omezení dopravy, nikoliv v termínu od 27. 7. 2006 do 31. 7. 2006, kdy již informací o hrozícím omezení dopravy Ústecký kraj (dále též „Kraj“) i jeho úřad disponoval], tedy až po jednodenním přerušení dopravy, což podle účastníka řízení dokládá úmysl [redacted] Š [redacted] popř. odpovědných pracovníků Ústeckého kraje, vyčkat až do omezení dopravy.
45. V této souvislosti poukazují na skutečnost, že z dokazování provedeném ve správním řízení sp. zn. S 227/06 vyplývají zcela odlišné skutkové závěry. Kraj nepřistoupil k objednání dopravy před 1. 8. 2006 z toho důvodu, že ČSAD Česká Lípa změnila své žádosti o vydání licencí (ve vztahu k době jejich platnosti) přípisem doručeným dopravnímu úřadu dne 31. 7. 2006¹², a to v návaznosti na ústní jednání konané dne 28. 7. 2006¹³. Dne 1. 8. 2008 objednal Kraj na základě rámcových smluv služby od ČSAD Česká Lípa a vyzval ji téhož dne v rámci zmíněných licenčních řízení k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Uvedená společnost však dne 2. 8. 2006 vzala své žádosti o vydání licencí zpět.
46. Z výše podaného je zjevné, že koncepce zajištění náhradní dopravní obslužnosti realizovaná Krajem nebyla vybudována na konstrukci nezbytnosti přerušení dopravy jako nutného předpokladu k vydání vrchnostenského nařízení. Z ve správním řízení sp. zn. S 227/06 provedeného dokazování vyplývá, že Kraj se snažil o dokončení procesu výměny dopravce započatého již vypsáním patnácti koncesních řízení zveřejněných na centrální adrese dne 3. 4. 2006, kdy Kraj s jejich vítězem ČSAD Česká Lípa uzavřel dne 2. 6. 2006 rámcové smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě. Po oznámení přerušení dopravy účastníkem řízení Kraj vyvíjel snahu o úspěšné završení licenčních řízení, přistoupil následně v této souvislosti k objednání dopravy na základě rámcových smluv (viz shora). Ovšem vzhledem k zpětvzetí žádostí ze strany ČSAD Česká Lípa přípisem ze dne 2. 8. 2008 byla tato procedura těsně před dokončením zhcena a Kraji nezbylo jiné cesty než zahájit řízení o vydání vrchnostenského nařízení dopravy, přestože byl takový postup v nastalé situaci *contra legem*¹⁴.
47. Na tomto místě zdůrazňuji, že *shora popsany sled událostí plně koresponduje se svědeckou výpovědí* [redacted] Š [redacted] v tom smyslu, že se Kraj do zahájení řízení o vydání vrchnostenského nařízení snažil o zajištění náhradního dopravce, přičemž nevyčkával přerušení dopravy, jak dovozuje účastník řízení.
48. K námitce účastníka, že se prvostupňový orgán v bodu 32 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí nepokouší hodnotit důkazy nezávisle s cílem zjištění objektivní pravdy, neboť fragmenty výpovědi [redacted] Š [redacted] zdůrazněné správním orgánem prvního stupně nemají ve vztahu k uvedeným novým skutečnostem, zdůrazněným v žádosti,

¹² viz bod 51 a 52 rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310 ze dne 4. 7. 2007 (dál též „druhostupňové rozhodnutí“), bez těchto licencí pak dopravce nemohl po právu poskytovat služby, jež by Kraj případně objednal

¹³ viz čl. 160 a 161 správního spisu sp. zn. S 227/06

¹⁴ viz bod 51 druhostupňové rozhodnutí

žádný přímý vztah v kontextu jejich možného zpochybnění, poznamenávám, že v souladu s postupem správního orgánu prvního stupně hodnotím jednotlivá tvrzení ve svědeckých výpovědích, jichž se účastník dovolává v tomto řízení jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech s dalšími relevantními tvrzeními obsaženými v předmětných svědeckých výpovědích. Správní orgán prvního stupně, jak již bylo řečeno, hodnotil účastníkem namítané důkazy z pohledu komplexního a kontextuálního, porovnával zjištění z nich plynoucí s dalšími důkazy provedenými ve správním řízení sp. zn. S 227/06 (tu v tom ohledu, zda skutková zjištění plynoucí z předmětných svědeckých výpovědí ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu ve správním řízení sp. zn. S 227/06, odůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování), protože tak nespátřuji v jeho postupu v projednávané věci při hodnocení důkazů známky neobjektivnosti či tendenčnosti.

49. Naopak v tomto ohledu považuji za účelové a neobjektivní hodnotící soudy účastníka řízení, jenž svůj skutkový závěr o úmyslu Kraje dopravu přerušit, *nepřímo* vyvozuje toliko z *jednoho* svědeckého výroku [redacted] § [redacted] který odporuje poznatkům plynoucím ze zbývajících obsahu této svědecké výpovědi, z něhož jasně plyne snaha o zajištění náhradního dopravce¹⁵, nikoli snaha o přerušování dopravy, jak argumentuje účastník řízení v rozkladu.
50. Účastník v žádosti tvrdí, že bylo naprosto nerozhodné, v jakém předstihu výluku oznámil, neboť [redacted] § [redacted] byla rozhodnuta nechat dopravu přerušit a až následně reagovat vrchnostenským nařízením na její zachování, přičemž v rozkladu namítá, že část svědecké výpovědi [redacted] § [redacted] uvedené v bodu 32 napadeného rozhodnutí nemá žádný přímý vztah k jeho prvně zmíněnému tvrzení. Neztotožňuji se ani s touto námitkou účastníka řízení, neboť z v napadeném rozhodnutí citovaných částí výpovědi [redacted] § [redacted] jednoznačně vyplývá, jak již bylo zmíněno, snaha o zajištění náhradního dopravce (resp. realizace bezprostředních kroků k vydání vrchnostenského nařízení v situaci, kdy zajistit náhradního dopravce bylo již nemožné), nikoli snaha o přerušování dopravy a následné vydání vrchnostenského nařízení.
51. Nesouhlasím s účastníkem řízení ani v tom, že hodnotící úvahy prvostupňového orgánu pojící se s předmětnou svědeckou výpovědí jsou nepřezkoumatelné (resp. absentují). Správní orgán prvního stupně hodnotil důkazy, kromě dalších zde uvedených skutečností a jiných úvah, v bodech 30 až 54 napadeného rozhodnutí. Pokud v této části napadeného rozhodnutí není zmíněna hodnotící úvaha, jako logický prostředník mezi důkazem a skutkovým zjištěním, je tomu tak z toho důvodu, že skutkové zjištění vyplývá z důkazu přímo, bez dalšího, kupříkladu proto, že skutkové zjištění v sobě doslovně přejímá obsah důkazu¹⁶.
52. Podotýkám, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový orgán ke svým skutkovým a právním závěrům dospěl zcela autonomně veden imperativem nestrannosti a nezávislosti. Dále poznamenávám, že skutečnosti namítané účastníkem v bodě 5 rozkladu, nepředstavují tvrzení o tom, v čem účastník řízení spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí. Okolnosti vážící se k vracení licencí či k trvání závazku veřejné služby představují z pohledu merita věci okolnosti podružné, které nevypovídají nic o dříve neznámých skutečnostech a jejich významu pro řešení

¹⁵ viz bod 32 napadeného rozhodnutí

¹⁶ srov. bod 38 napadeného rozhodnutí

otázky, jež byla předmětem řízení sp. zn. S 227/06 (časové nedostatečnosti oznámení o přerušení dopravy).

53. Co se týče tvrzení účastníka řízení, že se prvostupňový orgán pokouší výpověď [REDAKCE] § [REDAKCE] zcela nepřipustným způsobem hodnotit, a to zcela rozdílně od hodnocení orgány činnými v trestním řízení, z nichž je povinen vycházet, konstatuji, že je nadán pravomocí hodnotit důkazy ve správním řízení podle své úvahy¹⁷, přičemž není vázán závěry orgánů činných v trestním řízení, jež ostatně účastník řízení v rozkladu ani nezmiňuje¹⁸.
54. Ve vztahu k námitce účastníka řízení, že správní orgán prvního stupně opomíjí skutečnost tvrzenou účastníkem a podpořenou výpovědí [REDAKCE] § [REDAKCE] a to, že existoval dostatečný časový prostor pro předejití výluky, kdy bylo možno této předejití jednak tím, že by Kraj uhradil dlužnou prokazatelnou ztrátu, jednak tím, že by vydal vrchnostenské nařízení, uvádím následující. Předně prvostupňový orgán nepomíjí fakt, že existoval dostatečný časový prostor pro předejití výluky, kdy bylo možno vydat vrchnostenské nařízení, jak vyplývá z bodu 44 napadeného rozhodnutí.
55. Mám v této souvislosti za to, že jak eventualita hrazení prokazatelné ztráty, tak eventualita vydání vrchnostenského nařízení v rámci pětidenní lhůty mezi oznámením přerušení dopravy a jejím faktickým přerušením, nejsou skutečnosti, které by mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení sp. zn. S 227/06 (nedostatečnost pětidenního předstihu oznámení výluky).
56. Tu odkazuji na bod 43 napadeného rozhodnutí a dodávám, že eventualita vydání vrchnostenského nařízení byla možností protiprávní¹⁹, a to z důvodu protiprávního postupu účastníka řízení²⁰. Nadto v rámci procesu zajištění náhradního dopravce, který Kraj v kritické době realizoval se jednalo o možnost kontraproduktivní, jež by proceduru substituce dopravce zmařila. Posledně uvedené platí i pro možnost opětovného započetí s úhradou prokazatelné ztráty ze strany Kraje²¹.
57. Nicméně podle mého názoru i kdyby Kraj za daného skutkového stavu vydal vrchnostenské nařízení před přerušením dopravy, či započal s úhradou prokazatelné ztráty, tedy jinými slovy řečeno, nechal na sobě vynutit požadavky kladené účastníkem řízení, stejně by se tato skutečnost nedotkla závěru o zneužití dominantního postavení účastníkem řízení jeho jednáním specifikovaným ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí.²²
58. Pokud jde o námitky účastníka uvedené v bodech 16 a 17 tohoto rozhodnutí, deklaruji, že se v naprosté většině neváží k předmětu tohoto správního řízení, tedy posouzení zda skutečnosti tvrzené účastníkem v žádosti představují dříve neznáme skutečnosti, jež mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení sp. zn. S 227/06. V této souvislosti tak odkazuji na příslušné části druhostupňového a napadeného rozhodnutí, kde jsou tyto námitky účastníka řízení podrobně a přezkoumatelným

---

¹⁷ § 50 odst. 4 správního řádu

¹⁸ v dané věci se nejedná o situaci předvídanou § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu

¹⁹ čl. 14 odst. 5 Nařízení Rady (EHS) č. 1191/69, v platném znění (dále též „Nařízení“)

²⁰ čl. 14 odst. 4 Nařízení

²¹ viz nemožnost hradit prokazatelnou ztrátu dvěma dopravcům na totožných linkách, srov. druhostupňové rozhodnutí

²² č.j. S 227/06-19569/06-SOHS II ze dne 6. 11. 2006, viz body 45 až 47 napadeného rozhodnutí

způsobem vypořádány. Na napadené rozhodnutí a výše uvedené pak odkazují ve vztahu k tvrzení účastníka, že správní orgán prvního stupně zcela opomenul skutečnost, že Ústecký kraj byl rozhodnut vyčkat s vydáním vrchnostenského nařízení až do okamžiku omezení dopravy, a to bez ohledu na to, kdy účastník toto omezení oznámí.

59. V účastníkem řízení zmiňovaných částech napadeného rozhodnutí (body 44 a 45) vnitřní rozpornost nespátřují, již z toho důvodu, že v bodě 44 správní orgán prvního stupně *nepřipouští schopnost krajského úřadu předejít výluce vydáním vrchnostenského nařízení*, jak se snaží tvrdit účastník v rozkladu, ani v bodě 45 *neupozorňuje na nesprávný názor soudu, že vydat vrchnostenské nařízení je možné až v případě přerušeni dopravy*, jak opětovně nepravdivě tvrdí účastník řízení. Vnitřní rozpornost by nadto byla neseznatelná i v případě pravdivosti tvrzení účastníka řízení, neboť mezi tvrzením, jímž je připuštěna schopnost krajského úřadu předejít výluce vydáním vrchnostenského nařízení, a tvrzením, jímž je upozorněno na nesprávný názor soudu, že vydat vrchnostenské nařízení je možné až v případě přerušeni dopravy, není žádného logického rozporu.
60. K námitce, že včas vydané vrchnostenské nařízení by podle účastníka odvrátilo skutkový děj, jež byl předmětem daného správního deliktu, odkazují na shora uvedené.
61. K tvrzení, že ██████████ Š█████████ svojí záměrnou nečinností způsobila omezení dopravy, a to právě včasným nevydáním vrchnostenského nařízení, odkazují taktéž na shora uvedené.
62. Argumentaci rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 62 Ca 42/2007-337 ze dne 17. 9. 2008 ve věci DPÚK (dále též „rozsudek Soudu“) považují za případnou, neboť se jedná o pravomocný rozsudek, který je v souladu s § 54 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), závazný pro účastníky a orgány veřejné moci.
63. Nesdílím přesvědčení účastníka o nepřezkoumatelnosti bodů 53 a násl. napadeného rozhodnutí. V této části odůvodnění totiž prvostupňový orgán, krom samotných konečných závěrů, uvedl i skutečnosti, úvahy a hodnotící soudy, na základě nichž k těmto závěrům dospěl.
64. Ve vztahu ke koncepcím zpracovávaným advokátní kanceláří WGM, jež účastník řízení v žádosti zmiňuje v souvislosti s možností vydání vrchnostenského nařízení, konstatují, že ze samotné svědecké výpovědi ██████████ Š█████████ se podává, že věděla o možnosti vydat vrchnostenské nařízení, dokazování zmíněnými koncepcemi je tak v tomto směru nadbytečné.²³
65. Pokud jde o písemnosti WGM odkazují na shora uvedené. Další návrhy na dokazování (výslech Ing. Šulce, JUDr. France, zápisy z jednání Rady Ústeckého kraje, pracovníků odporu dopravy KÚÚK, jež se podíleli na přípravě rozhodování) považují za nadbytečné, neboť i v případě prokázání *existence nezákonného plánovaného postupu Ústeckého kraje ohledně přerušeni dopravy*, resp. ať již byly pohnutky (plánovaný postup) Ústeckého kraje jakékoli, za žádných okolností tu nelze dovodit *přímou kauzální vazbu* mezi tímto postupem a časově nedostatečným oznámením účastníka o přerušeni dopravy, jež bylo jen a pouze v jeho dispozici.

---

²³ Totéž platí i pro tvrzení svědkyně, že vydat vrchnostenské nařízení je možné až po přerušeni dopravy

66. K provedení důkazu vlastních tvrzení, účastník trvá ve svém vyjádření k podkladům na provedení následujících důkazů, a to i) předložení zápisů zjednání Rady Ústeckého kraje, ii) výslechu pracovníků odboru dopravy KÚÚK, jež se podíleli na přípravě podkladů pro rozhodování, a to zejména výslech ██████████ S ██████████ F ██████████ iii) výslechu bývalého hejtmána ÚK Ing. Šulce a radního ÚK JUDr. France, iv) materiály zpracované advokátní kanceláří WGM, zejména jejich memorandy. Provedení účastníka navržených důkazů taktéž považuji za nadbytečné z důvodů, jež indikuje předchozí část tohoto rozhodnutí. Účastník navrhuje tyto důkazy k prokázání jeho tvrzení, aniž by blíže specifikoval k prokázání jakých konkrétních skutečností jeho návrhy směřují. Z obsahu žádosti, rozkladu i vyjádření se přitom podává, že účastník řízení v podstatě argumentuje dvěma skutečnostmi jako dříve neznámými – možnost vydat vrchnostenské nařízení ze strany Krajského úřadu Ústeckého kraje ve lhůtě mezi oznámením přerušení dopravy a jeho faktickým přerušením (v tomto ohledu k nadbytečnosti důkazních návrhů viz bod 57 a 64 tohoto rozhodnutí) a existencí nezákonného plánovaného postupu Ústeckého kraje (v tomto ohledu k nadbytečnosti důkazních návrhů viz bod 65 tohoto rozhodnutí).
67. Co se týče odkazu účastníka řízení na jeho žádost o obnovu řízení ze dne 10. 3. 2009 a s tím související procesní návrhy, deklaruji, že tato žádost je předmětem samostatného správního řízení (dále též „druhé řízení o obnově“). Pokud bych se zabýval a po meritorní stránce posoudil zmíněnou žádost již v tomto řízení, právně nepřipustně bych předjímal konečné rozhodnutí, jež bude vydáno v rámci druhého řízení o obnově, a založil tak ve vztahu k tomuto řízení překážku věci rozsouzené²⁴. V tomto ohledu podotýkám, že z hlediska práv účastníka řízení, takový postup nemůže založit jejich zkrácení, neboť v rámci druhého řízení o obnově bude žádost posouzena též ve světle již provedených důkazů v rámci tohoto řízení²⁵ (viz skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti).
68. Na okraj poznamenávám, že z dokazování provedeného ve správním řízení sp. zn. S 227/06 pak zřejmým způsobem vyplývá, že Kraj nevyčkával nečinně na přerušení dopravy, jak tvrdí účastník, nýbrž se snažil aktivními kroky výluce předejít. Jsem přesvědčen, že především písemné důkazy nashromážděné správním orgánem v průběhu správního řízení sp. zn. S 227/06 (např. rámcové smlouvy, přípisy z licenčních řízení vedených s ČSAD Česká Lípa, přípisy a rozhodnutí vydané v řízení o vydání vrchnostenského nařízení dopravy) nade vší pochybnost dokládají aktivitu Kraje mířící k odvrácení výluky (a vyvracejí tak účastníkem řízení namítanou nečinnost).
69. Námitce účastníka řízení, že nebyl v souladu s § 4 odst. 3 správního řádu vyrozuměn o provedení daných důkazů mimo ústní jednání, nepřisvědčuji z důvodů, jež následují. Zmíněné ustanovení správního řádu totiž ukládá správnímu orgánu povinnost uvědomit dotčené osoby o úkonu, který učiní, *je-li to potřebné k hájení jejich práv*. Správnímu řízení přitom dominuje zásada písemnosti²⁶, která ve vztahu k provádění důkazů listinami implikuje, že důkaz listinou se zpravidla provádí mimo ústní jednání, tedy bez přítomnosti účastníka řízení. Při *samotném provádění důkazů listinou mimo ústní jednání* tak správní řád neposkytuje účastníku řízení přímou možnost k hájení jeho práv, narozdíl od jiných fází správního řízení. Uzavírám, že za této situace tak postupem správního orgánu prvního stupně nemohlo dojít k zkrácení práv účastníka řízení.

---

²⁴ Srov. § 48 odst. 2 správního řádu

²⁵ Sp. zn. R 138/2006/01-ObŘ

²⁶ viz např. § 15 odst. 1 správního řádu

70. Skutečnost, že účastníku řízení nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, je nesporná. Tu poukazují na fakt, že ve správním řízení provedené důkazy²⁷ tvoří pouze důkazy, jichž se dovolával účastník řízení, z nichž citoval, z nichž posléze dovodil existenci dříve neznámých skutečností. Nadto při svědeckých výpovědích [redacted] Š [redacted] a [redacted] F [redacted] byl přítomen právní zástupce účastníka řízení, přičemž v obou případech aktivně ovlivňoval průběh výslechu. Tyto důkazy tak musely být účastníku řízení nepochybně známy. Žádné další důkazy správní orgán prvního stupně neprováděl.
71. Do ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se promítá právo účastníka vyjádřit se k prováděným důkazům zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jsem toho mínění, že účastník řízení na tomto právu v projednávané věci zkrácen nebyl, neboť předmětnými důkazy disponoval, resp. byl přinejmenším seznámen s jejich obsahem, jak vyplývá z jeho argumentace v žádosti a rozkladu. Z obsahu žádosti se pak podává, že právo vyjádřit se k těmto důkazům účastník realizoval právě v rámci tohoto podání. Jinými slovy řečeno, i kdyby správní orgán prvního stupně poskytl účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, jeho procesní postavení by to oproti současnému stavu změnit nemohlo.
72. V této souvislosti poukazují na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 40/2003-61 ze dne 15.12.2004 (publikovaný pod č. 958/2006 Sb.NSS), kde uvedený soud judikoval, že „...*Za předpokladu, že správní orgán druhého stupně pak řízení nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, nedošlo k porušení zákona, pokud uvedený správní orgán nedal tomuto účastníku možnost vyjádřit se k jím předloženým podkladům pro rozhodnutí, neboť by se jednalo o čistě formální úkon...*“.
73. Na okraj poznamenávám, že Krajský soud v Brně mu sice uložil vydat rozhodnutí o žádosti do 30 dnů od právní moci rozsudku č.j. 62 Ca 36/2008-37 ze dne 29. 8. 2008, avšak k tomuto účelu správnímu orgánu neposkytl spisovou dokumentaci (správní spis sp. zn. R 138/2006-ObŘ). Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, jakkoli mám za to, že by se jednalo toliko o čistě formální úkon, tak bylo *de facto* za tohoto stavu neuskutečnitelné.
74. K námitce účastníka řízení, že pokud by měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, navrhl by na podporu svých tvrzení a k prokázání vyplývajících z výpovědí [redacted] F [redacted] a [redacted] Š [redacted] zejména zápisy z jednání Rady Ústeckého kraje, pracovníků odboru dopravy KÚÚK, předně konstatují, že obdobné důkazní návrhy vznesl účastník řízení již v rámci soudního přezkumu druhostupňového rozhodnutí²⁸. V této souvislosti poznamenávám, že Soud neprovedl ani jeden z účastníkem řízení navržených důkazů.

---

²⁷ protokoly o svědeckých výpovědích [redacted] I [redacted] Š [redacted] a [redacted] J [redacted] F [redacted] a rozsudek NSS č.j. Komp 1/2007-54 ze dne 31. 12. 2007

²⁸ řízení před Krajským soudem v Brně vedené pod sp. zn. 62 Ca 42/2007, účastník řízení navrhoval provedení důkazů spisem Ústeckého kraje o koncesních řízeních zahájených v dubnu 2006, veškerými spisy Ústeckého kraje a jeho krajského úřadu týkající se jednání s DPÚK, které existují, spisy Ústeckého kraje týkající se výluky dopravy v srpnu 2006, výslechem statutárních orgánů DPUK, výslechem hejtmana Ústeckého kraje Jiřího Sulce, výslechem vedoucího odboru dopravy Krajského úřadu Ústeckého kraje, spisy Ústeckého kraje týkající zajištění dopravy po 1.8.2006, výslechem statutárních orgánů ČSAD Česká Lípa

75. Dále je spodivem, že účastník řízení, aniž by se odehrálo seznámení se s podklady pro rozhodnutí, které namítá, již ví, jaké další důkazní návrhy by ve správním řízení, po tomto seznámení snesl. Tento fakt dle mého názoru dokládá účelovost argumentace účastníka řízení, neboť je z něj patrné, že jeho procesní práva nebyla zkrácena. Pokud by účastník řízení byl skutečně zkrácen na svých právech postupem správního orgánu, jistě by se to odrazilo na jeho procesní situaci v tom smyslu, že by nedisponoval vědomostí o tom, co tvoří podklad pro rozhodnutí a nebyl tak schopen identifikovat jaké důkazy a k prokázání kterých skutečností má (resp. měl) v řízení navrhnout.
76. Nehledě na výše uvedené byl účastník řízení, jak je zmíněno shora, z procesní opatrnosti seznámen s podklady pro rozhodnutí.
77. Námitka účastníka řízení stran vadného poučení je *prima facie* naprosto nedůvodná, již proto, že účastník řízení podal rozklad ve lhůtě, k věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Nadto poučení v napadeném rozhodnutí je plně konformní se dikcí § 68 odst. 5 správního řádu, jehož se účastník dovolává, neboť je zde uvedeno, zda je možné podat rozklad, v jaké lhůtě, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o rozkladu rozhoduje a u kterého správního orgánu se podává.
78. Poučení, které zmiňuje účastník řízení, se vztahuje k situaci, kdy nebyl adresát rozhodnutí zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem²⁹. K takové situaci ovšem v projednávané věci nedošlo. V daném případě se nejedná o poučení o opravném prostředku.

V. Soulad rozkladem nenapadených částí rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy.

79. V souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, jsem přezkoumal rozkladem nenapadené části napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Konstatuji, že jsem neshledal na straně správního orgánu prvního stupně žádných pochybení či vad, přičemž pokud jde o podrobnější zdůvodnění, odkazuji na příslušné části napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr

80. Ze všech shora uvedených důvodů, na základě návrhu rozkladové komise dle § 152 odst. 3 správního řádu a po přezkoumání souladu jak napadeného rozhodnutí, tak správního řízení, které mu přecházelo, s právním předpisy, jakož i po přezkoumání věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, jsem dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně nedopustil žádných pochybení. Proto je třeba podaný rozklad proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu zamítnout a napadené rozhodnutí v plném rozsahu potvrdit.

---

²⁹ viz § 23 odst. 5 správního řádu

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

JUDr. Radek Ondruš
Těsnohlídkova 9
613 00 Brno

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce.